

Rezumat

Raportul anual al EASO privind situația azilului în UE 2018

24 iunie 2019

Printed by Bietlot in Belgium

Manuscris finalizat în iunie 2019

Nici Biroul European de Sprijin pentru Azil (EASO) și nici orice alte persoane care acționează în numele EASO nu sunt responsabile pentru modul în care ar putea fi utilizate informațiile oferite în continuare.

Luxemburg: Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene, 2019

Print ISBN 978-92-9476-774-5 doi:10.2847/321311 BZ-02-19-250-RO-C
PDF ISBN 978-92-9476-667-0 doi:10.2847/885099 BZ-02-19-250-RO-N

Coperta: © Biroul European de Sprijin pentru Azil, Austin Tufigno

© Biroul European de Sprijin pentru Azil, 2019

Reproducerea textului este autorizată cu condiția menționării sursei.

Pentru orice utilizare sau reproducere a fotografiilor sau a altor materiale care nu se află sub dreptul de autor al EASO, trebuie să se solicite direct permisiunea deținătorilor drepturilor de autor.

Rezumat

Raportul anual al EASO privind situația azilului în UE 2018

24 iunie 2019

Secțiunile rezumatului

Rezumat.....	3
Evoluții la nivelul UE.....	4
Protecția internațională în UE+	8
Evoluții importante la nivel național	15
Funcționarea SECA.....	16

Rezumat

Introducere

Raportul anual al EASO privind situația azilului în Uniunea Europeană 2018 furnizează o perspectivă de ansamblu cuprinzătoare privind evoluțiile în domeniul protecției internaționale la nivel european și la nivelul sistemelor de azil naționale. Având la bază numeroase surse, raportul examinează principalele tendințe statistice și analizează schimbările din statele UE+ în ceea ce privește legislația, politicile și practicile acestora, precum și jurisprudența națională. Deși se axează pe domeniile-cheie ale sistemului european comun de azil, raportul include deseori referințele necesare la contextul mai extins al migrației și al drepturilor fundamentale.

Evoluții la nivelul UE

Au fost raportate evoluții considerabile în 2018 în domeniul protecției internaționale în Uniunea Europeană.

Au continuat negocierile interinstituționale privind propunerile pentru reformarea sistemului de azil. În decembrie 2017, Consiliul European a stabilit obiectivul de a se ajunge la o poziție cu privire la o reformă globală până în iunie 2018. Au fost înregistrate progrese considerabile pentru cinci din șapte propuneri: **Agenția pentru Azil a UE, Regulamentul Eurodac, Regulamentul de instituire a cadrului de relocare al UE, Regulamentul privind calificările și Directiva privind condițiile de primire**, în cazul cărora colegiitorii au ajuns la un acord politic extins până la termenul limită din iunie 2018. Au existat însă în continuare divergențe cu privire la o serie de aspecte controversate, iar majoritatea statelor membre și-au exprimat rezervele cu privire la adoptarea uneia sau a mai multor propuneri pentru reformarea sistemului de azil înainte ca toate propunerile să fie pregătite pentru adoptare, în pofida avantajelor pe care le prezintă adoptarea fiecărei propuneri separat. Ulterior, deși s-au înregistrat câteva progrese la nivel tehnic, Consiliul nu a reușit să adopte o poziție cu privire la **Regulamentul Dublin și la Regulamentul privind procedurile de azil**; prin urmare, reforma sistemului de azil nu a fost încă finalizată. În 2018, Parlamentul European și-a adoptat poziția referitoare la Regulamentul privind procedurile de azil, ceea ce înseamnă că și-a adoptat pozițiile referitoare la toate dosarele SECA. În cursul negocierilor privind propunerile pentru reformarea sistemului de azil, solidaritatea sporită în rândul țărilor și simțul responsabilității

comune au fost evidențiate ca pietre de temelie pentru funcționarea și calibrarea ulterioară a SECA.

În conformitate cu responsabilitatea sa de a asigura aplicarea corectă a legislației UE, Comisia Europeană a luat măsuri în contextul procedurilor de constatare a neîndeplinirii obligațiilor pentru Bulgaria, Ungaria, Polonia și Slovenia.

Curtea de Justiție a Uniunii Europene a pronunțat 16 decizii referitoare la trimeriterile preliminare privind interpretarea Regulamentului Dublin, a Directivei privind procedurile de azil și a Directivei privind calificările. Pentru Directiva privind condițiile de primire nu a fost pronunțată nicio decizie, deși sunt pendinte două cauze relevante.

Solidaritatea sporită în rândul statelor UE+ și un simț al responsabilității comune au fost definite ca pietrele de temelie pentru funcționarea și calibrarea ulterioară a SECA.

Constatări cheie

Mai exact, CJUE a analizat probleme privind aspectele tehnice ale punerii în aplicare a cererilor de „preluare” și de „reprimire” în temeiul Regulamentului

Dublin III, cum ar fi termenele aplicabile în diferite etape ale procedurii Dublin, dovezile prezentate de solicitanți în sprijinul afirmațiilor legate de convingerile lor religioase și de riscul de persecuție din motive religioase, importanța evaluării individuale a cererilor de azil, care trebuie efectuată în contextul circumstanțelor personale ale solicitantului, evaluarea faptelor și a circumstanțelor legate de orientarea sexuală declarată a solicitantului, eligibilitatea la protecție subsidiară a solicitanților care au fost victime ale torturii, în cazul în care ar fi privați în mod intenționat de îngrijire psihologică adecvată atunci când sunt returnați în țara de origine, chiar dacă nu mai există riscul de a fi supuși din nou torturii, prelucrarea solicitărilor depuse de persoanele înregistrate în evidențele Agenției Organizației Națiunilor Unite de Ajutorare și Lucrări pentru Refugiații Palestinieni din Orientul Apropiat (UNRWA), motivele de excludere în contextul protecției subsidiare, prestațiile de asigurări sociale pentru refugiații care dețin permise de ședere temporare, aplicarea conceptelor de țară sigură, definirea în continuare a procedurilor privind pronunțarea unei decizii de către curțile de apel în urma exercitării unei căi de atac și reunificarea familiilor minorilor neînsoțiți care devin majori după depunerea unei cereri.

Punerea în aplicare a Agendei europene privind migrația a continuat în 2018, fiind rezumată în Comunicările Comisiei privind punerea în aplicare a Agendei europene privind migrația. Evoluțiile relevante din cursul anului 2018 au reflectat un efort coordonat de tranziție de la răspunsurile ad-hoc la soluții durabile, adaptate exigențelor viitorului în domeniul azilului. Deși sunt elaborate și măsuri structurale pe termen lung, Comisia a identificat o serie de măsuri imediate pentru abordarea problemelor prezente de-a lungul rutelor vestică, centrală și

mediteraneeană estică, inclusiv furnizarea de asistență Marocului, îmbunătățirea condițiilor pentru migrații din Libia, punând accentul pe cei mai vulnerabili, și continuarea optimizării fluxurilor de lucru operaționale din insulele grecești.

În Grecia...

măsurile s-au axat pe îmbunătățirea condițiilor de viață în zonele-hotspot, punându-se accentul pe satisfacerea nevoilor grupurilor vulnerabile.

În **Grecia**, abordarea zonă-hotspot este pusă în aplicare în paralel cu Declarația UE-Turcia, care include printre obiectivele sale prevenirea deschiderii de noi rute maritime sau terestre de migrație ilegală din Turcia către UE. În condițiile presiunii migratorii constante și ale numărului mic de returnări, abordarea zonă-hotspot a jucat un rol-cheie în stabilizarea situației din insule. Măsurile s-au axat pe îmbunătățirea condițiilor de viață în zonele-hotspot, punându-se accentul pe satisfacerea nevoilor grupurilor vulnerabile. Aceste eforturi au fost completate de o creștere a capacității de primire pe continent și de o nouă legislație privind un sistem național de tutelă pentru minori. În același timp, suprapopularea pe insule a dus la presiuni considerabile asupra infrastructurii, a serviciilor medicale și a gestionării deșeurilor, în timp ce tensiunile dintre migrații și anumite părți ale populației au crescut. În martie 2019, după trei ani de la Declarația

UE-Turcia, Comisia a publicat un raport cu informații despre rezultatele cumulative ale celor trei ani de punere în aplicare a acestuia.

În mod remarcabil, sosirile neregulate din Turcia în insulele grecești rămân cu 97 % mai scăzute decât în perioada dinaintea intrării în vigoare a declarației, iar numărul pierderilor de vieți omenești pe mare s-a redus drastic. În același timp, în cursul anului 2018, a crescut considerabil numărul de treceri neregulate din Turcia în Grecia prin frontiera terestră, aproximativ jumătate din persoanele care au trecut frontiera fiind cetățeni turci. Această situație arată nevoia intensificării sprijinului la frontieră. Începând cu luna martie 2019, 20 292 de refugiați sirieni au fost relocați din Turcia în statele UE+, în timp ce fonduri însumând 192 de milioane EUR din Fondul pentru azil, migrație și integrare (FAMI) au fost alocate sprijinirii admisiei legale a sirienilor din Turcia. În plus, pentru perioada 2016-2019, o sumă totală de 6 miliarde EUR a fost jumătate din această sumă provenind din fonduri UE, iar cealaltă jumătate din contribuțiile naționale individuale ale statelor UE+. Sunt necesare mai multe progrese în punerea în aplicare a returnărilor din insulele grecești în Turcia.

În **Italia**, agențiile UE au continuat să ofere sprijin pentru punerea în aplicare a abordării zonă-hotspot, adaptându-și efectivele de personal în funcție de nevoile existente. În 2018, contribuția UE la punerea în aplicare a abordării zonă-hotspot în Italia a inclus, printre alte activități, efectuarea verificării secundare, furnizarea de asistență medicală și medierea interculturală. În plus, UE a contribuit prin asistență financiară și trimiterea de experți pentru a sprijini verificarea, înregistrarea, identificarea și furnizarea de informații migranților.

În Italia...

agențiile UE au continuat să ofere sprijin pentru punerea în aplicare a abordării zonă-hotspot, adaptându-și efectivele de personal în funcție de nevoile existente.

Pe tot parcursul anului 2018, debarcărilor migranților și refugiaților salvați pe mare în zona mediteraneeană au dus la discuții privind solidaritatea, partajarea responsabilității și elaborarea unei abordări a UE mai sistematice și mai coordonate privind debarcarea, primirea inițială, înregistrarea și relocarea. În acest scop, pe baza experienței soluțiilor ad-hoc pentru debarcare aplicate în vara anului 2018, s-a prezentat ideea de aplicare a unor dispoziții temporare, care ar putea servi drept soluție de tranziție până la intrarea în vigoare a noului Regulament Dublin. Aceste dispoziții temporare ar putea fi elaborate în cadrul unui plan de lucru în etape și transparent, bazat pe înțelegerea reciprocă a intereselor comune, care ar asigura furnizarea unei asistențe operaționale și eficiente de către Comisie, agențiile UE și alte state membre pentru statul membru vizat.

Relocarea și admisia umanitară reprezintă mecanisme-cheie prin care sunt puse la dispoziție căi sigure și legale către UE+ pentru persoanele care au nevoie de protecție internațională, diminuând totodată presiunea asupra țărilor care găzduiesc un număr mare de refugiați.

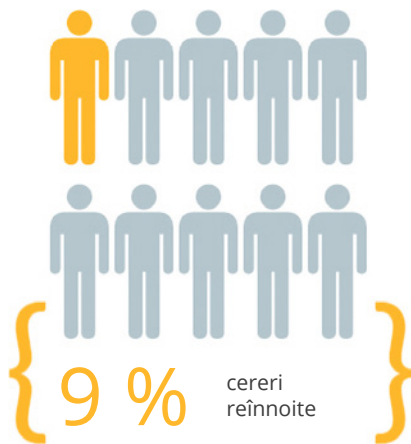
În perioada 2015-2017, prin diferitele programe de relocare ale UE, 27 800 de persoane au fost relocalizate în total în Europa, în timp ce în cadrul noului mecanism de relocare al UE, 20 de state membre ale UE s-au angajat să creeze peste 50 000 de locuri de relocare până la sfârșitul lunii octombrie 2019, această inițiativă devenind, astfel, cel mai amplu efort de relocare depus de UE până în prezent. Începând cu luna martie 2019, peste 24 000 din aceste locuri de relocare au devenit realitate. Pe lângă mecanismul de relocare al UE, programele naționale de relocare joacă, de asemenea, un rol în crearea de căi legale și sigure pentru persoanele care au nevoie de protecție. În cele din urmă, programele de admitere umanitară, inclusiv inițiativele private de sponsorizare puse în aplicare de anumite state UE+, contribuie în mod semnificativ la același scop.

Dispozițiile temporare pentru debarcare, elaborate în cadrul unui plan de lucru în etape și transparent, bazat pe înțelegerea reciprocă a intereselor comune, ar putea asigura statului membru supus presiunii asistență operațională și eficientă din partea Comisiei, agențiilor UE și altor state membre.

Principalele
constatări

În ceea ce privește dimensiunea externă a politicii UE în domeniul migrației, în 2018, UE a continuat să coopereze cu parteneri externi în vederea abordării în mod constructiv a problemei reprezentate de migrație, printr-o abordare cuprinzătoare bazată pe multilateralism. Printre punctele importante ale progreselor înregistrate în acest domeniu în 2018 se numără: alocarea de resurse suplimentare pentru punerea în aplicare a programelor în cadrul Fondului fiduciar al UE pentru Africa și al Fondului de investiții externe, combaterea rețelelor de contrabandă prin măsuri operaționale menite să îmbunătățească cooperarea în domeniul aplicării legii, promovarea returnării în bună ordine și a readmisiei în dialog cu țările partenere, precum și furnizarea de asistență pentru reintegrare, consolidarea gestionării frontierelor prin semnarea de acorduri privind operațiuni comune pe ambele părți ale frontierelor comune, formări și partajarea de expertiză, și furnizarea de asistență pentru protejarea refugiaților și a migranților în afara țării. Etapele viitoare privind dimensiunea externă a politicii UE în domeniul migrației includ încheierea unor acorduri privind statutul cu țările din Balcanii de Vest, elaborarea unor noi acorduri de readmisie cu țări-terțe și extinderea parteneriatelor operaționale cu țări terțe privind investigațiile comune, consolidarea capacităților și schimbul de ofițeri de legătură.

Protecția internațională în UE+

Cele 664 480 de cereri de protecție internațională în UE+ au înregistrat o scădere pentru al treilea an consecutiv, de această dată cu 10 %. Deși numărul de cereri a rămas deosebit de stabil în cursul anului 2018, stabilitatea relativă de la nivelul UE+ ascunde o variație puternică între statele membre și între cetățeniile individuale.

În ceea ce privește tendințele statistice, în 2018 s-au înregistrat 664 480 de cereri de protecție internațională în țările UE+, marcând o scădere pentru al treilea an consecutiv, de această dată cu 10 %. Aproximativ 9 % din toate cererile au reprezentat cereri reînnoite. Numărul de cereri depuse în UE+ a fost asemănător cu cel din 2014, când s-au depus 662 165 de cereri. Trebuie observat că, deși numărul de cereri a rămas deosebit de stabil în cursul anului 2018, stabilitatea relativă de la nivelul UE+ ascunde o variație

puternică între statele membre și între cetățeniile individuale ale solicitanților. Presiunea migrației la frontierele externe ale UE a scăzut pentru al treilea an consecutiv. S-a înregistrat o creștere a detecțiilor pe ruta mediteraneeeană vestică (peste dublu), egalând numărul detecțiilor de pe ruta mediteraneeeană estică (aproximativ 57 000 pe fiecare rută).

Siria (din 2013) (13 %), Afganistan și Irak (7 % fiecare) au fost principalele trei țări de origine ale solicitanților de azil în UE+, însumând împreună peste un sfert din totalul solicitanților din 2018 (27 %).

Printre primele 10 țări de origine s-au aflat și Pakistanul, Nigeria, Iranul, Turcia (4 % fiecare), Venezuela, Albania și Georgia (3% fiecare).

În țările vecine cu Siria – Irak, Iordania, Liban, Turcia, Egipt – și în alte țări africane din partea de nord, UNHCR a indicat că numărul de refugiați sirieni înregistrați până la sfârșitul anului 2018 atingea aproximativ 5,7 milioane.

În anul 2018, similar anilor precedenți, puțin peste două treimi din solicitanții de azil erau bărbați și o treime erau femei. Aproape jumătate din solicitanții de azil aveau vârste între 18 și 35 de ani și aproape o treime erau minori.

În 2018, aproximativ 20 325 de CNI au solicitat protecție internațională în UE+, ceea ce indică o scădere bruscă de 37 % comparativ cu anul 2017. Procentul de CNI din totalul solicitanților de azil a fost de 3 %, similar cu cel din 2017. Aproape trei sferturi din toate cererile au fost

depuse doar în cinci state UE+: Germania, Italia, Regatul Unit, Grecia și Țările de Jos.

În ceea ce privește țările de primire, în 2018, majoritatea cererilor de azil au fost depuse în Germania, Franța, Grecia, Italia și Spania. Aceste cinci țări împreună s-au ocupat de aproape trei sferturi din toate cererile prezentate în UE+. Germania a primit cel mai mare număr de cereri (184 180) pentru al șaptelea an consecutiv, în pofida unei scăderi de 17 % comparativ cu anul 2017.

În Franța, cererile au crescut pentru al patrulea an consecutiv, ajungând la 120 425 în 2018, reprezentând, astfel, cel mai mare număr înregistrat în Franța până în prezent. Grecia a devenit al treilea stat din UE+ cu cel mai mare număr de cereri înregistrat în 2018, în creștere pentru al cincilea an consecutiv, ajungând la 66 965 de cereri. O schimbare considerabilă a avut loc în cazul Italiei, unde cererile au scăzut cu 53 %. Spania a rămas pe locul cinci, dar numărul de cereri a crescut de la 36 605 în 2017 la 54 050 în 2018.

Această situație subliniază tendința mixtă importantă menționată la începutul acestei secțiuni: scăderea globală a numărului de cereri cu 11 % între 2017 și 2018 în UE+ s-a reflectat în puțin peste jumătate din statele UE+, în timp ce în cealaltă jumătate, cererile au crescut, iar în unele state, chiar foarte mult. Ca număr de refugiați pe cap de locuitor, printre

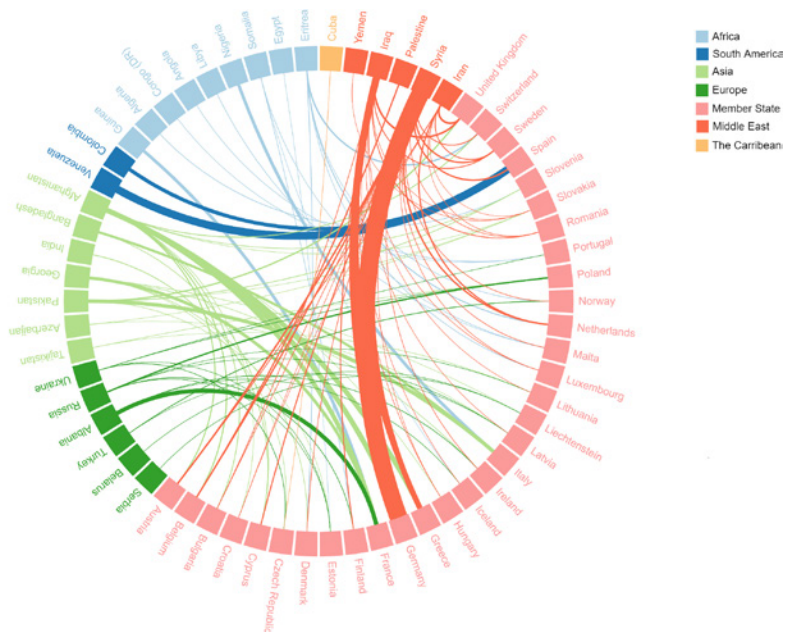
primele cinci țări de primire se numără **Cipru, Grecia, Malta, Liechtenstein și Luxemburg.**

Principalele fluxuri de azil, mai precis, cetățeniile mixte în țările de primire prezintă o imagine puțin mai nuanțată decât considerațiile separate privind țările de origine și țările de primire.

Primele 10 afluxuri din 2018 au fost direcționate către Germania, Franța, Grecia și Spania. În pofida faptului că este a patra țară de primire la nivel global, Italia nu s-a numărat printre cele 10 țări care au primit cei mai mulți refugiați; această situație urmează, probabil, scăderea înregistrată în rândul cetățeniilor specifice care solicită azil în Italia, precum și diversificarea cererilor.

Principalele zece fluxuri au cuprins șapte naționalități, toate regăsindu-se în primele zece țări de origine din 2018: în pofida scăderii globale a numărului de cereri, Germania a primit nu mai puțin de șase din cele mai mari zece afluxuri de cetățenii specifice: sirieni, irakieni, afgani, iranieni, nigerieni și turci. Grecia a primit două dintre principalele fluxuri (sirieni către Grecia și afgani către Grecia). Atât Spania, cât și Franța au primit doar unul dintre fluxurile principale: venezueleni către Spania (al doilea aflux ca mărime specific în statele UE+ în 2018) și afgani către Franța. Pakistanezii, albanezii și georgienii s-au aflat printre primele zece cetățenii de origine din UE+ la nivel global.

Clasamentul cererilor de protecție internațională depuse în 2018, per stat UE+ și țări de origine

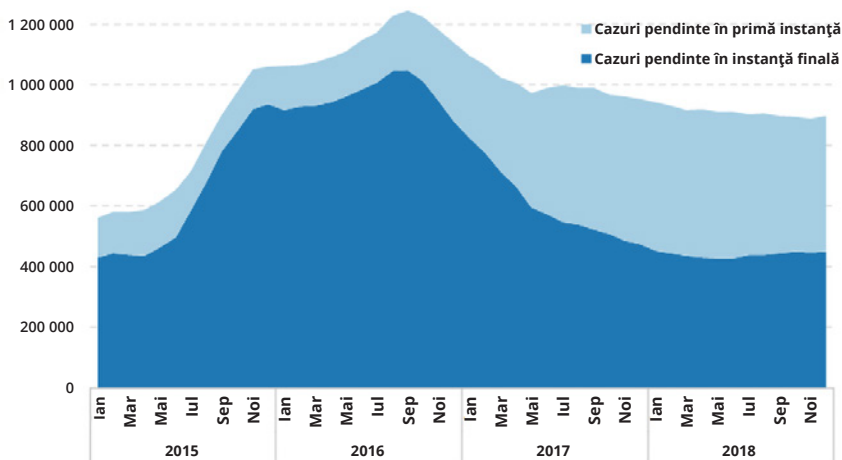
Sursa: Eurostat.

În 2018, în ansamblu, aproximativ 57 390 de cereri au fost retrase în toate statele UE+, aproape cu jumătate mai multe decât în 2017. Raportul de cereri de azil retrase comparativ cu numărul total de cereri de azil depuse în UE+ a fost de 9 %, mai mic decât în anul precedent. Potrivit datelor EASO, și similar anilor precedenți, aproximativ patru cincimi din retragerile din UE+ au fost implicate.

În ceea ce privește cazurile pendinte, la sfârșitul anului 2018, aproximativ 896 560 de cereri erau în așteptarea unei decizii finale în UE+, cifră care a reprezentat o scădere de 6 % comparativ cu 2017.

Numărul de cazuri pendinte la sfârșitul anului 2018 a fost semnificativ mai mare decât la sfârșitul anului 2014; cu toate acestea, a fost înregistrat un declin pentru al doilea an la rând. Trebuie observat că numărul de cazuri pendinte în primă instanță a fost aproape egal cu numărul de cazuri care așteptau pronunțarea unei decizii de către curtea de apel și instanța supremă, fiecare ridicându-se la aproximativ 448 000. Prin urmare, la sfârșitul anului 2018, presiunea exercitată asupra sistemelor naționale de azil părea să fie distribuită în mod egal între autoritățile responsabile cu examinarea cererii de azil și organismele judiciare.

Cazuri pendinte în primă instanță (albastru închis) și în instanță finală (albastru deschis), 2015-2018

Sursa: Eurostat și datele EPS ale EASO.

Primele cinci naționalități care așteptau o decizie finală au rămas aceleași ca în 2017, și anume **afganii, sirienii, irakienii, nigerienii și pakistanezii**. Deși numărul de cazuri pentru fiecare dintre aceste naționalități a scăzut, tot au reprezentat mai mult de jumătate din numărul din UE+. La sfârșitul anului 2018, **Germania** era în continuare țara cu cel mai mare număr de cazuri pendinte în toate instanțele, în pofida unei scăderi minore comparativ cu anul precedent. **Italia** a rămas al doilea stat UE+ cu cel mai mare număr de cazuri pendinte, dar numărul lor a scăzut cu aproape o treime față de sfârșitul anului 2017.

Spania a înregistrat cea mai mare creștere absolută a cazurilor pendinte, numărul lor dublându-se până la aproape 79 000 la sfârșitul anului 2018. O creștere absolută semnificativă s-a înregistrat și în Grecia, unde numărul a depășit 76 000. Franța a raportat, de asemenea, mai multe cazuri pendinte decât în anul

precedent, numărul lor ridicându-se la 53 000. În același timp, în aproximativ jumătate din statele UE+, numărul cazurilor pendinte a scăzut. În șase state, numărul a scăzut cu mai mult de o mie de cazuri; în plus, în patru dintre ele (Germania, Italia, Austria și Suedia), numărul a scăzut cu peste 10 000 de cazuri.

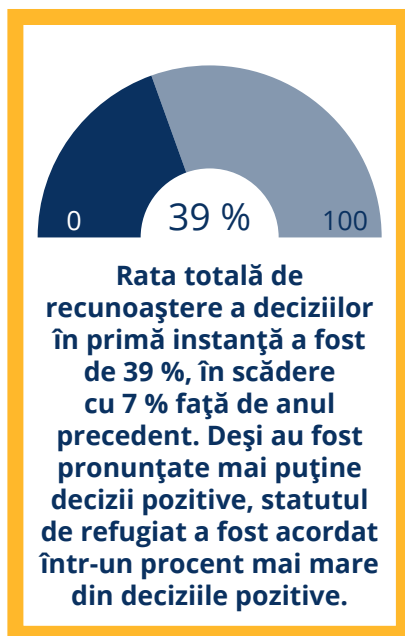
În ansamblu, evoluțiile numărului de cazuri pendinte par să fi fost în mare măsură legate de noi cereri de azil. Statele cu cele mai mari scăderi ale numărului de cazuri pendinte au fost aceleași state în care s-au înregistrat cele mai mari scăderi ale numărului cererilor de azil pe parcursul anului 2018. Reciproca a fost, de asemenea, valabilă: cele trei state cu cele mai notabile creșteri ale numărului de cazuri pendinte au înregistrat, de asemenea, cele mai mari creșteri ale numărului de cereri de azil.

În 2018, statele UE+ au pronunțat 601 525 de decizii în primă instanță, cifră

care a reprezentat o scădere mare de 39 % comparativ cu anul 2017. Prin urmare, în 2018, în ansamblu, au fost mai multe cereri de azil depuse în UE+ decât deciziile pronunțate. Majoritatea deciziilor (367 310 sau 61 %) au primit răspuns negativ, neoferind nicio protecție. Aproximativ 234 220 de decizii au fost pozitive; dintre acestea, majoritatea au acordat statutul de refugiat (129 685 sau 55 %), iar un procent mai mic de decizii au acordat protecție subsidiară (63 100 sau 27 %) sau protecție umanitară (41 430 sau 18 %). Deși au fost pronunțate mai puține decizii pozitive comparativ cu anul precedent, o proporție mai mare a deciziilor pozitive au acordat statutul de refugiat. În ceea ce privește volumul deciziilor în primă instanță pronunțate în fiecare țară, majoritatea deciziilor au fost pronunțate în **Germania** (30 % din toate deciziile), **Franța** (19 %) și **Italia** (16 %). Aceste trei țări împreună au pronunțat aproape două treimi din toate deciziile pronunțate în UE+.

În 2018, rata totală de recunoaștere a deciziilor în primă instanță a fost de 39 %, în scădere cu 7 puncte procentuale față de anul precedent. Această scădere s-a datorat, în principal, scăderii ratelor de recunoaștere pentru mai multe țări de origine și, în special, pentru țările cu un număr mai mare de decizii pronunțate. Rate mai mici de recunoaștere față de anul precedent s-au înregistrat pentru solicitanții din Somalia, Iran, Irak, Eritreea și Siria. În schimb, pentru solicitanții din Venezuela, China, El Salvador și Turcia s-a raportat o variație ascendentă.

Cele mai mari rate de recunoaștere în UE+ s-au înregistrat pentru solicitanții din Yemen (89 %), Siria (88 %) și Eritreea (85 %), iar cele mai mici rate de recunoaștere s-au înregistrat pentru solicitanții din Moldova (1 %), Macedonia de Nord (2 %) și Georgia (5 %).

Ratele de recunoaștere a cererilor de azil au variat între țările UE+, cu valori atât mari, cât și mici ale ratelor de recunoaștere, în special pentru solicitanții de azil din Afganistan, Iran, Irak și Turcia. Variația ratelor de recunoaștere a cererilor de azil a fost mai limitată pentru solicitanții de azil din Albania, Bangladesh și Nigeria, precum și pentru solicitanții eritrei și sirieni.

Pentru cetățenia individuală, variația în ratele de recunoaștere a cererilor de azil în statele UE+ poate sugera, într-o anumită măsură, lipsa de armonizare din punct de vedere al practicilor de luare de decizii (cauzate de evaluarea diferită a situației din țara de origine, interpretarea diferită a conceptelor legale sau cauzate de jurisprudența națională). Cu toate acestea, poate arăta și că, chiar dintre solicitanții din aceeași țară de origine, anumite state din UE+ pot primi persoane cu motive de

protecție foarte diferite, ca de exemplu, minorități etnice specifice, persoane din anumite regiuni ale unei țări sau solicitanți de azil care sunt copii neînsoțiți.

În ceea ce privește analiza cererilor de protecție internațională în primă instanță, statele membre pot utiliza proceduri speciale, precum procedura la frontieră, procedura accelerată sau proceduri prioritare, respectând în continuare principiile de bază și garanțiile stipulate de legislația europeană privind azilul. Deși majoritatea deciziilor pronunțate în UE+ folosind procedurile accelerate sau la frontieră duc la respingerea cererii într-un procent considerabil mai mare decât în cazul deciziilor pronunțate prin proceduri normale, există cazuri în care protecția internațională se acordă folosind procedurile speciale. Potrivit datelor partajate în cadrul sistemului de avertizare timpurie și pregătire al EASO, rata de recunoaștere pentru deciziile în primă instanță pronunțate folosind procedurile accelerate a fost de 11 %, în timp ce pentru deciziile în cazul cărora s-a folosit procedura la frontieră, rata de recunoaștere a fost de 12 %.

În ceea ce privește deciziile pronunțate în proceduri de recurs sau revizuire în 2018, în statele UE+ au fost pronunțate 314 915 decizii de către o curte de apel sau supremă, reprezentând o creștere de 9 % comparativ cu 2017. În plus, în 2018, mai multe decizii finale au acordat o anumită formă de protecție: rata de recunoaștere pentru deciziile pronunțate în instanța de ultim grad a fost de 37 %, cu 33 % mai mare decât în 2017. Trei sferturi din toate deciziile finale din 2018 au fost pronunțate de trei state UE+: Germania, Franța sau Italia. O evoluție esențială a fost creșterea semnificativă a numărului de decizii finale pronunțate pentru solicitanții de azil din țări din Africa de Vest, cum ar fi Gambia, Côte d'Ivoire, Nigeria și Senegal.

Pentru funcționarea sistemului Dublin în 2018, o serie de evoluții pot fi raportate pe baza datelor EASO care au indicat scăderea globală cu 5 % a numărului de decizii pronunțate în cereri pe baza sistemului Dublin. În plus, 28 de state UE+ au partajat periodic date cu privire la deciziile pe care le-au primit pentru cererile lor transmise pe baza sistemului Dublin în 2018. Regatul Unit a partajat date pentru perioada august - decembrie 2018. Cele 28 de state UE+ au primit 138 445 de decizii cu privire la cererile lor transmise pe baza sistemului Dublin, iar dacă se ia în considerare și raportarea parțială a Regatului Unit, cifra crește până la 139 984. În 2018, raportul de decizii primite la cererile de azil pe baza sistemului Dublin a fost de 23 %, reprezentând o ușoară creștere comparativ cu anul 2017. Aceasta poate implica faptul că un număr mare de solicitanți de protecție internațională au continuat să efectueze deplasări secundare în statele UE+. **Germania** și **Franța** au primit cele mai multe decizii pentru cererile pe baza sistemului Dublin, contabilizând 37 % și, respectiv, 29 %. Printre alte țări care au primit un număr mare de răspunsuri în 2018 s-au numărat **Țările de Jos, Belgia, Austria, Italia, Elveția** și **Grecia**. Cele mai importante schimbări comparativ cu 2017 au inclus o creștere semnificativă a deciziilor pe baza sistemului Dublin pronunțate de **Grecia** și **Spania**. În același timp a scăzut numărul de cazuri în care clauza discreționară a fost folosită în cazul Greciei.

Această scădere a fost însă foarte mică în comparație cu creșterea numărului deciziilor pronunțate de Grecia.

Rata de recunoaștere globală pentru deciziile pentru cererile în baza sistemului Dublin în 2018 a fost de 67 %, în scădere cu 8 puncte procentuale față de 2017, existând, totuși, în continuare, o variație a ratelor de recunoaștere între țări. Majoritatea deciziilor în baza sistemului Dublin din 2018 au vizat cetățeni din Afganistan (9 % din total), Nigeria (8 %), Irak (6 %) și Siria (6 %). În plus, articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul Dublin, cunoscut ca o clauză discreționară sau de suveranitate, a fost invocat de peste 12 300 de ori în 2018; în aproape două treimi din cazuri, clauza discreționară a fost aplicată în Germania.

Două cincimi din cazurile în care a fost invocat articolul 17 alineatul (1) au identificat Italia ca țară partener către care ar fi putut fi trimisă o cerere, 22 % au identificat Grecia, iar 9 % Ungaria. În 2018, țările raportoare au pus în aplicare peste 28 000 de transferuri. Având în vedere cele 26 de state UE+ care au raportat periodic atât în 2017, cât și în 2018, numărul global al transferurilor puse în aplicare a crescut cu aproximativ 5 %.

Aproape o treime din transferuri au fost efectuate de către **Germania** în 2018, în timp ce **Grecia** și **Franța** au pus, de asemenea, în aplicare un număr mare de transferuri. Peste jumătate din persoanele transferate au mers în **Germania** și **Italia**. Printre alte țări care au primit un număr semnificativ de transferuri s-au numărat: **Franța**, **Suedia**, **Regatul Unit**, **Spania** și **Elveția**.

În general, evoluțiile principale din statele UE+ cu privire la procedurile Dublin au reflectat volumul de cazuri care au trebuit prelucrate, schimbările organizaționale substanțiale din unele state UE+, evaluarea interesului superior al copilului în contextul procedurilor Dublin, reluarea cererilor adresate Greciei de către o serie de state UE+ de a prelua/reprimi solicitanții, încheierea de acorduri bilaterale între mai multe state UE+ pentru accelerarea procedurilor Dublin și consolidarea opțiunilor de transfer, precum și măsurile pentru asigurarea identificării corecte și în timp util a solicitanților vulnerabili și a nevoilor speciale ale acestora în contextul procedurilor Dublin. Similar anilor 2016 și 2017, suspendarea transferurilor (integrală sau parțială) în baza procedurii Dublin către Ungaria a continuat și în cursul anului 2018.

Evoluții importante la nivel național

O serie de țări UE+ **și-au modificat legislația** în domeniul protecției internaționale. Austria, Belgia, Franța, Ungaria, Italia și Slovacia, de exemplu, au făcut modificări semnificative, iar alte țări și-au modificat și legislația din diferite domenii legate de azil. În încercarea de a-și calibra integritatea sistemelor lor naționale de azil, statele UE+ au introdus, în 2018, politici și practici menite să identifice rapid cererile de protecție neîntemeiate și să asigure că nu se pierd resurse financiare, umane și timp pentru astfel de cereri.

Aceste **măsuri** au implicat eforturi pentru a determina, cât mai curând posibil, identitatea solicitanților, inclusiv vârsta acestora, țara de origine și ruta de deplasare, evaluarea oricăror preocupări potențiale privind securitatea, o mai bună evaluare a credibilității declarațiilor solicitanților și pentru a stabili dacă beneficiarii de protecție internațională au în continuare nevoie de protecție. Îmbunătățirile aduse în furnizarea de informații solicitanților și beneficiarilor de protecție cu privire la drepturi și obligații în fiecare etapă a procesului au fost, de asemenea, menite să prevină utilizarea eronată neintenționată a procedurii de azil.

Pentru a **mări eficiența** sistemelor de azil, inițiativele întreprinse de statele UE+ s-au concentrat pe reorganizarea procedurilor în vederea optimizării alocării și utilizării resurselor disponibile, pe accentul pus pe culegerea de informații din partea solicitanților în primele etape ale procesului, pe digitalizare și utilizarea noilor tehnologii și pe acordarea de prioritate sau pe accelerarea tratării cererilor. În sfârșit, în 2018, eforturile de menținere a nivelului sporit de calitate în funcționarea sistemelor de azil au inclus formări ale personalului în funcție de nevoile existente din statele UE+, revizuirea ghidurilor existente și implementarea unor sisteme de control al calității și a unor instrumente de sprijin în procesul decizional privind cererile de protecție.

În 2018, EASO a continuat să livreze rezultate în mandatul său prin facilitarea cooperării practice între statele membre și furnizând susținere țărilor ale căror sisteme de azil și de primire erau sub presiune.

În același timp, EASO a continuat să livreze rezultate în mandatul său prin facilitarea cooperării practice între statele UE+ și furnizând susținere statelor ale căror sisteme de azil și de primire erau sub presiune, și anume Bulgaria, unde planul special de sprijin a fost finalizat, Cipru, Italia și Grecia. Acest sprijin a fost adaptat în funcție de nevoile fiecărui stat și a inclus asistență în furnizarea de informații solicitanților, procesarea înregistrărilor și a cererilor de preluare și reprire în baza sistemului Dublin, organizarea activităților în domeniul COI, creșterea capacității de primire, în special în ceea ce privește minorii neînsoțiți, oferirea de sprijin pentru procedura de azil, primirea și consolidarea capacităților pentru punerea în aplicare a SECA, precum și furnizarea de sprijin în gestionarea volumului mare de cazuri. EASO și-a îmbunătățit, de asemenea, dialogul cu societatea civilă, organizând reuniuni tematice în domenii-cheie de interes.

Funcționarea SECA

În 2018, statele UE+ au introdus o serie de schimbări în primele etape ale procedurii de azil, cu scopul de a obține de la solicitanți cât mai multe informații cât mai devreme.

Au fost înregistrate evoluții importante în principalele sectoare tematice ale sistemului european comun de azil:

În ceea ce privește accesul la procedură, în 2018, ca o tendință generală, statele UE+ au introdus o serie de schimbări în primele etape ale procedurii, destinate obținerii cât mai multor informații de la solicitanți, într-un stadiu incipient. Aceste schimbări au inclus înființarea centrelor de sosire, introducerea de noi tehnologii pentru o mai bună identificare a solicitanților și extinderea obligațiilor solicitanților de a coopera cu autoritățile și de a furniza documentația necesară într-un stadiu incipient al procedurii. De asemenea, s-au furnizat solicitanților mai multe informații privind procesul, inclusiv informații privind returnarea voluntară. În același timp, dezbateră privind debarcarea migranților salvați pe mare în zona mediteraneeană a pus în discuție probleme fundamentale referitoare la o abordare sistemică la nivelul întregii UE pentru accesul sigur și efectiv la procedură pentru persoanele salvate pe mare. În ansamblu, actorii societății civile dintr-o serie de state UE+ au exprimat diferite preocupări privind accesul efectiv pe teritoriu și accesul la procedura de azil, inclusiv apariția unor piedici la frontieră și existența unor obstacole practice în

accesarea procedurii în mod efectiv și într-un termen rezonabil.

Persoanele care solicită protecție internațională au nevoie de informații pentru a înțelege ce resurse sunt disponibile pentru abordarea nevoilor lor de protecție și a circumstanțelor personale la sosirea în Europa. În 2018, atât administrațiile naționale ale statelor UE+, cât și societatea civilă, au continuat să-și consolideze eforturile de a furniza informații precise și complete persoanelor care solicită protecție internațională. În plus, informațiile furnizate de autoritățile UE+ au fost completate pentru a include drepturile și obligațiile în contextul protecției, precum și al integrării, inclusiv organizarea de sesiuni introductive de formare pentru solicitanții sau beneficiarii statutului de refugiat și ai statutului de protecție subsidiară în țările gazdă. Accesul la informații pentru minorii neînsoțiți a continuat să fie o prioritate esențială în statele UE+, în 2018 înregistrându-se o creștere a utilizării instrumentelor și tehnologiilor media noi pentru creșterea accesibilității.

Asistența și reprezentarea juridică constituie, de asemenea, o condiție necesară pentru accesul efectiv al solicitanților la procedura de azil. În 2018, schimbările introduse de statele UE+ în domeniul asistenței și al reprezentării juridice au vizat extinderea asistenței acordate în diferite etape ale procedurii de azil și, uneori, schimbări pentru actorii implicați în furnizarea de servicii juridice. Împreună cu inițiativele desfășurate de autorități, actorii societății civile, în special organizațiile cu experiență operațională, au

jucat, de asemenea, un rol în identificarea-rea provocărilor și limitărilor existente.

Interpretarea eficace este o condiție *sine qua non* pentru comunicarea adecvată dintre solicitant și autorități în fiecare etapă a procedurii de azil, de la etapa de accesare a procedurii, la cerere, examinare și până la recurs. În pofida scăderii numărului de cereri în 2018, diversitatea lingvistică în rândul solicitanților a rămas aproape la aceleași niveluri ca în 2017, interpretarea aflându-se, astfel, în prima linie a nevoilor procedurale.

În ansamblu, cadrele juridice și de politică naționale au rămas în mare măsură stabile în ceea ce privește interpretarea, cu schimbări minore destinate clarificării aspectelor procedurale în ceea ce privește furnizarea interpretării. Printre provocările identificate în statele UE+ în acest domeniu s-au numărat, uneori, deficitul de resurse umane disponibile în anumite etape ale procedurii de azil și calificările insuficiente ale interpreților implicați în proces.

În ceea ce privește analiza cererilor de protecție internațională în primă instanță, statele membre pot utiliza proceduri speciale, precum proceduri accelerate, zonele de frontieră sau procedura prioritară, respectând în continuare principiile de bază și garanțiile stipulate de legislația europeană privind azilul. În **Italia**, așa-numitul Decret privind imigrația și securitatea a introdus proceduri simplificate și accelerate pentru analiza cererilor, în vederea evitării cererilor frauduloase și pentru a reduce timpii de procesare. În 2018, punerea în aplicare a unei proceduri specifice accelerate a continuat în **Grecia**, în cadrul aplicării Declarației UE-Turcia, aplicată persoanelor care solicită protecție internațională pe teritoriul insulelor Lesbos, Chios, Samos, Leros și Kos. În **Franța**, s-au introdus schimbări,

printre altele, în ceea ce privește termenel aplicabile în contextul procedurilor accelerate. În ceea ce privește procedurile de admisibilitate, în unele state UE+, condițiile de admisibilitate au fost dezvoltate în continuare, iar conceptele de țară sigură au fost folosite periodic, în timp ce unele țări și-au revizuit și modificat listele naționale ale țărilor de origine sigure.

Dispozițiile care stabilesc procedurile periodice în primă instanță au rămas relativ stabile la nivel național în statele UE+ în 2018. Schimbările legislative și de politică majore care au afectat, de exemplu, **accesul la procedură** sau **procedurile speciale**, au avut, de asemenea, un impact asupra acestui aspect, dar, în ansamblu, țările nu au raportat modificări substanțiale care să fi rezultat în revizuirea completă a legislației, a politicilor și a practicilor pentru procedura normală. Modificările adoptate au vizat, în principal, creșterea eficienței globale a procesului, astfel cum s-a raportat, în mod similar, în Raportul anual pentru 2017.

Interpretarea ca nevoie procedurală

În 2018, diversitatea lingvistică în rândul solicitanților a rămas aproape la aceleași niveluri ca în 2017, interpretarea aflându-se, astfel, în prima linie a nevoilor procedurale.

Modificările efectuate au vizat revizuirea termenelor aplicabile pentru procedura de azil, introducerea noilor tehnologii pentru gestionarea electronică a cererilor, modificări ale sferei de aplicare

personale a cererilor, disponibilitatea asistenței juridice în primă instanță, extinderea cooperării și a comunicării dintre diferite autorități în primă instanță, modificări ale sferei de aplicare a motivele de excludere și inițiative pentru furnizarea de sprijin susținut și de îndrumări personalului implicat în procesul de decizie din prima instanță.

În ceea ce privește primirea, în 2018, evoluțiile din statele UE+ au vizat organizarea globală a sistemelor de primire ca răspuns la tendințele cererilor, inclusiv sistemele de redistribuire și plasament, precum și schimbarea tipurilor de centre de primire. Deși unele țări și-au redus în mod considerabil capacitatea de primire, altele au trebuit să-și continue eforturile de a mări numărul de locuri disponibile pentru a răspunde creșterii numărului de cereri la nivel național. Organizarea primirii a fost redefinită în mod semnificativ, prin creșterea numărului de centre de sosire pe teritoriile statelor UE+. Numeroase inițiative au vizat, de asemenea, îmbunătățirea calității condițiilor de primire: obținerea unei mai bune coordonări între diferitele părți interesate, crearea de instrumente de monitorizare, asigurarea întreținerii centrelor.

Asigurarea faptului că nu există preocupări legate de siguranță sau conflicte în cadrul centrelor de primire s-a aflat în centrul atenției pentru numeroase state. Această problemă a fost abordată în diferite moduri, inclusiv prin modificarea normelor interne și înființarea unor centre de primire specifice pentru solicitanții care nu respectă regulile existente în cadrul sistemelor de primire. Instanțele judecătorești au fost deosebit de active în definirea drepturilor de primire ale solicitanților, de exemplu, în ceea ce privește durata dreptului la condiții materiale de primire sau libertatea de circulație. Au fost întreprinse măsuri pentru facilitarea

accesului la piața muncii pentru solicitanții cu șanse mari de a primi protecție, iar cursurile de limbă și de orientare socială au devenit obligatorii, în unele cazuri, și pentru solicitanți.

În ceea ce privește detenția, au fost introduse legi noi, amendamente sau instrucțiuni guvernamentale într-o serie de state UE+ pentru a defini sau a elabora în continuare motivele de detenție și alternativele la detenție atât în contextul azilului, cât și al procedurilor de returnare, de exemplu, prin clarificarea suplimentară a situațiilor care constituie un pericol potențial pentru ordinea publică sau un risc de sustragere. În plus, au fost întreprinse măsuri pentru consolidarea sprijinului acordat persoanelor aflate în detenție și pentru creșterea transparenței privind detenția. În mod similar anului 2017, în diferite state UE+ au intrat în vigoare în cursul anului 2018 noi prevederi legislative, limitând libertatea de circulație sau restricționând șederea persoanelor în centre de primire. Alte schimbări din domeniul detenției s-au axat pe termenele aplicabile și pe creșterea capacității de detenție. Actorii societății civile din mai multe țări au exprimat preocupări cu privire la aplicarea incorectă a legislației UE privind azilul în ceea ce privește detenția solicitanților de azil și garanțiile prevăzute în cadrul procedurii de detenție.

În ceea ce privește procedurile aflate la curțile de apel, cadrele legislative, de politică și de practică în statele UE+ au rămas relativ stabile în cursul anului 2018, implicând în mare parte modificări minore. Cu toate acestea, instanțele și tribunalele implicate în procedurile de azil la curtea de apel par să aibă un impact tot mai mare. Întrucât multe cereri au fost transferate la curtea de apel în ultimul an, instanțele și tribunalele au avut mai multe oportunități să emită decizii de

clarificare, definind în continuare alte aspecte ale procedurii de azil.

În special, mai multe state UE+ au raportat modificări legislative, de politică și practică în urma deciziilor instanțelor europene sau naționale. Evoluțiile din acest domeniu au inclus modificări ale termenelor aplicabile, furnizarea de asistență juridică și dreptul de a rămâne în așteptarea unei decizii a curții de apel.

Întrucât multe cereri au fost transferate la curtea de apel în 2018, instanțele și tribunalele au avut mai multe oportunități să emită decizii de clarificare, definind în continuare alte aspecte ale nevoilor procedurii de azil.

În ceea ce privește furnizarea informațiilor privind țara de origine în 2018, statele UE+ au îmbunătățit în continuare standardele și asigurarea calității produselor lor COI. Statele UE+ au elaborat și partajat o gamă largă de publicații periodice și publicații noi, multe dintre acestea fiind disponibile prin portalul EASO COI. Deseori, aceste publicații COI sunt bazate pe misiunile de informare efectuate de statele UE+ în țările terțe. Ca tendință generală, multe unități COI naționale și-au continuat colaborarea cu EASO și cu omologii lor din alte țări, inclusiv în cadrul Rețelelor EASO COI.

Acquis-ul UE privind azilul include norme privind identificarea și acordarea de sprijin solicitanților de azil care au nevoie de garanții procedurale speciale (în special ca rezultat al torturii, violului sau oricăror alte forme de violență psihologică, fizică sau sexuală). Unul dintre grupurile-cheie este reprezentat de minorii neînsoțiți care au nevoie de protecție fără a fi în grija unui adult responsabil. Prezența minorilor neînsoțiți a declanșat o serie de evoluții în statele UE+. Printre acestea s-au numărat, în special, inclusiv ajustări ale capacității de primire pentru minorii neînsoțiți în funcție de fluxurile relevante și îmbunătățirea centrelor de primire specializate, îmbunătățirea serviciilor de îngrijire, printre altele, prin intermediul cooperării dintre autoritățile naționale și actorii din sectorul non-profit, investiții suplimentare în calitatea și cantitatea plasamentului familial, introducerea de măsuri în vederea identificării timpurii și de garanții procedurale menite să asigure bunăstarea și evoluția socială a minorilor, utilizarea noilor tehnologii pentru evaluarea vârstei și eforturi de îmbunătățire a expertizei personalului care se ocupă de minorii neînsoțiți. În mod similar, centrele și serviciile de primire specializate au stat la baza evoluțiilor privind alte grupuri vulnerabile, multe țări creând centre specializate, precum și mecanisme pentru identificare și referire. În mai multe țări, actorii societății civile au exprimat îngrijorări cu privire la adecvarea condițiilor de primire pentru persoanele vulnerabile și la deficiențele în furnizarea asistenței sistematice și adaptate.

Persoanele cărora li s-a acordat o formă de protecție internațională într-un stat UE+ pot beneficia de o serie de drepturi și beneficii în baza acestui statut. Drepturile specifice acordate beneficiarilor de protecție internațională sunt stabilite, în general, în legislația și politicile naționale.

Pe parcursul anului 2018, modificările legislative, de politică și de practică privind conținutul protecției în statele UE+ au vizat, în general, beneficiarii de protecție internațională, dar și grupuri mai mari de resortisanți ai țărilor terțe sau persoane provenite din familii de migrați, în funcție de contextul specific al țării.

Este dificil să se identifice tendințele globale la nivelul statelor UE+, întrucât evoluțiile au fost generate de profilurile specifice ale beneficiarilor și de caracteristicile generale ale migrației în contextul național. Au apărut două domenii în jurul cărora s-au concentrat o serie de schimbări: revizuirea periodică a statutelor de protecție și cursurile lingvistice și socioculturale legate de domeniul ocupării forței de muncă.

În ceea ce privește returnările, statele UE+ au continuat să depună eforturi în

2018 pentru returnarea efectivă a persoanelor cărora le-au fost respinse cererile de azil; această realitate se reflectă în rata globală de returnări efective relativ scăzută. În analiza sa anuală a riscurilor pentru 2019, Frontex a indicat că, în 2018, numărul de returnări efective a fost, din nou, mai mic decât numărul deciziilor de returnare a migraților emise de statele membre. În acest context, modificările legislative introduse în UE+ s-au axat pe facilitarea returnării foștilor solicitanți, fie prin încetarea efectului suspensiv automat al recursurilor pentru anumite profiluri ale solicitanților care fac obiectul procedurilor accelerate sau speciale, fie prin reducerea la minimum a riscului de sustragere, sau prin întreprinderea de măsuri pentru asigurarea faptului că documentele de călătorie sunt disponibile în cazul în care sunt necesare în scopul returnării.

Contactați UE

În persoană

În întreaga Uniune Europeană există sute de centre de informare Europe Direct. Puteți găsi adresa centrului cel mai apropiat de dumneavoastră la: https://europa.eu/european-union/contact_ro

La telefon sau prin e-mail

Europe Direct este un serviciu care vă oferă răspunsuri la întrebările privind Uniunea Europeană. Puteți accesa acest serviciu:

- apelând numărul gratuit 00 800 6 7 8 9 10 11 (unii operatori pot taxa aceste apeluri);
- apelând numărul standard: +32 22999696; sau
- prin e-mail, la: https://europa.eu/european-union/contact_ro

Găsiți informații despre UE

Online

Informații despre Uniunea Europeană în toate limbile oficiale ale UE sunt disponibile pe site-ul Europa, la: https://europa.eu/european-union/index_ro

Publicații ale UE

Puteți descărca sau comanda publicații ale UE gratuite și contra cost la adresa: <https://publications.europa.eu/ro/publications>. Mai multe exemplare ale publicațiilor gratuite pot fi obținute contactând Europe Direct sau centrul dumneavoastră local de informare (a se vedea https://europa.eu/european-union/contact_ro).

Dreptul UE și documente conexe

Pentru accesul la informații juridice din UE, inclusiv la ansamblul legislației UE începând din 1952 în toate versiunile lingvistice oficiale, accesați site-ul EUR-Lex, la: <http://eur-lex.europa.eu>

Datele deschise ale UE

Portalul de date deschise al UE (<http://data.europa.eu/euodp/ro>) oferă acces la seturi de date din UE. Datele pot fi descărcate și reutilizate gratuit, atât în scopuri comerciale, cât și necomerciale.

BZ-02-19-250-RO-C

Oficiul pentru Publicații
al Uniunii Europene

ISBN 978-92-9476-774-5
doi:10.2847/321311